

Kananga, 25 november 2003

Goede vrienden,

In september zijn eindelijk een dertigtal kindsoldaten in Kananga gedemobiliseerd (volgens een wet in juni 2000 ondertekend!). Twaalf van hen hadden we sinds vorig jaar in ons centrum opgevangen. Ze zijn in Kinshasa, in een centrum van het Belgisch Rood Kruis goed opgevangen.

Maar de erg slecht georganiseerde administratie heeft er voor gezorgd dat er nog een dertigtal andere kindsoldaten niet op de lijst stonden. Zij wonen verspreid in de stad en wachten... Eind oktober gingen ze gedemobiliseerd worden. Het is nu eind november, en iedereen doet maar verder met wachten...

Vier van hen waren ziek en zwak, en zijn sinds september in ons centrum opgenomen. Ze zijn nu genezen en op krachten gekomen. Vorige week hebben ze de kracht van hun genezing getoond, als een donderslag bij klaarlichte hemel, maar dan wel 's nachts. Om 2 u hebben ze met een zwaar stuk ijzer de deur van het dispensarium van ons Onthaalhuis ingebeukt. Toen onze aspirant-scheutisten die in ons centrum wonen, gingen kijken wat er gaande was, hadden ze al heel wat gerief naar buiten gesleurd. Onze mensen zijn op een rustige en moedige manier tussen beide gekomen, niettegenstaande bedreigingen met een keukenmes; de plunderaars waren dronken van de hennep. We hebben gelukkig niets verloren. De gealarmeerde veiligheidsagenten hebben niet gereageerd op onze oproep... De volgende dag hebben we onze ontvriende vrienden gevraagd ons centrum te verlaten. Eén kindsoldaat is gebleven, hij heeft niet meegedaan aan de nachtelijke plundering. Maar hij mag niet meer alleen op straat komen. Hij is enkele dagen geleden door zijn vrienden goed afgetroefd, want beschouwd als verklikker...

Ondertussen zit ons centrum weer bomvol: heel wat ondervoede kinderen, maar ook ondervoede volwassenen. En een moeilijke groep van een tiental jongens van 15 tot 17 jaar. Al onze pogingen om ze terug in hun familie te krijgen, zijn tot nu toe op niets uitgelopen. Om verschillende redenen: moeilijk karakter, beschouwd als behekst en dus levensgevaarlijk voor de familie, weggepest, gewelddadig optreden van het kind of van de ouders, echtscheiding, harteloze stiefvader of stiefmoeder, polygamie, honger en armoede, enz. We zijn onze hersenen aan het pijnigen om een oplossing te vinden.

We hebben ook te maken met de opvang van kindmoeders: zwangere meisjes die in hun zwerfbestaan een tijdelijk onderdak zoeken om veilig te kunnen bevallen. Zoals ons Marieke, ze bracht een kindje ter wereld toen ze nog geen vijftien jaar oud was. Na enkele maanden verblijf in ons centrum vorig jaar, betaalden we haar treinreis naar Lubumbashi in de Katanga-provincie waar ze bij haar tante ging inwonen. Een maand geleden stond ze weer voor onze deur: zichzelf mager en ziek, haar ondervoed kindje als een vodge. Ze wil niet meer bij haar tante wonen, en ze is zwanger van haar tweede kindje... van een mijnheer die eens erg lief met haar was en dan verdween. Ze is nu bijna zeventien jaar.

Nee, vandaag leven in Kongo is niet zo simpel. De oorlog is voorbij, maar we staan voor een onoverzichtelijke berg problemen op sociaal, economisch, politiek, religieus en psychisch vlak.

Nog goed dat we ieder jaar weer Kerstmis kunnen vieren, want die gebeurtenis is erg betrokken bij de hele situatie die we hier nu meemaken: de problemen rond de zwangerschap van Maria (hoe is dat toch mogelijk?); de problemen rond de geboorte van Jezus (waar bevallen?); de angst van de herders die de situatie nauwelijks begrijpen (dat zijn wij allemaal); stress bij Jozef en Maria: ze willen hun kind niet laten omkomen (dagelijkse kost voor zoveel vaders en moeders); de vlucht naar een vreemde streek (emigratie, immigratie, met of zonder papieren), enz.

Dit verhaal van angst voor de duisternis en vreugde om het licht, van vluchten voor de dood en zoeken naar bevrijding, dit menselijk verhaal herhaalt zich telkens weer opnieuw en is uiteindelijk zo goddelijk dat we blijven hopen zonder onderweg de ster uit het oog te verliezen. Zou blijvende inzet en solidariteit wel te doen zijn zonder die ene ster die ons toont dat Emanuel er is: God woont midden onder ons en laat ons niet in de steek?

Heel veel dank aan u allen die het met uw regelmatige steun mogelijk maakt om mensen in nood te blijven opvangen en op weg te helpen naar een beter leven. Dank aan Buizingen-Lot voor de kleren en de walky-talkies; de kerstbeelden zijn nog onderweg. Dank aan Halle, Sint-Pieters-Leeuw, Merchtem, Anzegem, Rienne, Den Haag, Ulvenhout en Solidariteitsfonds Gent voor al uw sympathie voor mensen in nood. Dank aan MIVA (Missie Verkeersmiddelen Aktie, Breda) die aanvaardde ons te helpen met de aankoop van drie motors voor onze dagelijkse verplaatsingen. Dank aan de Unicef van Kananga die ons hielp met matrassen, schoolgerief, zeep en medicijnen. Dank aan de Sectie Kinderbescherming van de Uno-vredesmissie in Kananga die ons hielp bij de opvang en begeleiding van kindsoldaten in ons centrum. Dank aan het Belgisch Rood Kruis dat “onze” kindsoldaten verder begeleidt in Kinshasa. Dank aan de Senegalese Uno-soldaten die ons regelmatig alleenstaande kinderen toevertrouwen en ons helpen met rijst en maïsbloem. Dank aan het Internationaal Rood Kruis dat ons helpt met lakens en zeep voor de gevangenis. Dank aan het CMI (Comité van de Missionerende Instituten, Brussel) dat ons helpt met medicijnen voor de gevangenen. (Voeding voor gevangenen blijft een probleem!). Dank aan onze vrienden van Ardoorie die zich telkens weer inzetten om onze brieven te verzenden.

Inderdaad, als we even blijven stil staan waar de ster bleef stil staan, dan zien we in haar volle licht dat Emanuel leeft doorheen een netwerk van sympathie en solidariteit met vertrapte mensen. Dat stemt ons erg dankbaar en hoopvol. En dat geeft ons het enthousiasme om ons ook dit jaar weer met kerstnacht te laten opsluiten in de vunzige slaapzaal van de gevangenis om er biddend en bezinnend een beetje vorm te geven aan kerstwarmte die er zo nodig is. En op kerstdag zelf wordt het feest in ons Onthaalhuis, met muziek, koekjes, snoepjes, pluche beestjes en popjes voor de kleintjes en een voetbal voor de groten.

Ook u wensen we veel vreugde toe met Kerstmis en veel hoop voor het nieuwe jaar.

Ivo Vanvolsem, scheutist

*Zij die een handje willen toesteken, kunnen dat op rekening
“Scheut Ontwikkelingssamenwerking –Brussel 000-0901974-68”
met vermelding: voor MWM 02 243 031, met fiscaal attest vanaf 30 € per jaar.
Wie geen fiscaal attest wenst, kan storten op rekening
“Missiehuis van Scheut – Brussel 210-0390663-96”
met vermelding: voor Ivo Vanvolsem, Kasayi.*